

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Kosicka
Sędziowie:	SO Sylwia Kulma SO Dorota Czyżewska
Protokolant:	Agnieszka Błachut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 marca 2016 roku sygn. akt VII P 286/15

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że nakazuje (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. sprostować świadectwo pracy P. R. z 31 grudnia 2014 r. w ten sposób, że zamiast treści „wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2014 r. w wymiarze 26 dni” zamieścić treść „wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2014 r. w wymiarze o dni” oraz zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. R. kwotę 11 755,84 zł (jedenaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych 84/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 5 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. R. kwotę 1860 (tysiąc osiemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- w pozostałym zakresie apelację oddala;
- zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. R. kwotę 1890 (tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej, w tym 1860 (tysiąc osiemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo P. R. skierowane przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i sprostowanie świadectwa pracy oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej spółki kwotę 1860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Powód P. R. pozwem z 18 lutego 2015 r. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy i zasądzenie od pozwanej spółki (...) S.A. kwotę 12.396,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2013 i 2014, a także wniósł o zasądzenie kosztów postępowania wraz z ewentualnymi kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód podniósł, że pracował w (...) S.A. i nie wykorzystał ani jednego dnia przysługującego mu urlopu wypoczynkowego. Nie otrzymał też z tego tytułu należnego ekwiwalentu.

Pozwana (...) S.A. w odpowiedzi na pozew z 25 marca 2015 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że należny urlop wypoczynkowy powód wykorzystał w całości tj. 3 dni wolne na poszukiwanie pracy w dniach 3-5 listopada 2014 r. oraz 34 dni urlopu wypoczynkowego od 6 listopada do 29 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód P. R. był zatrudniony przez spółkę (...) sp. z o.o. (poprzednik prawny pozwanej) na podstawie umowy o pracę zawartej 1 stycznia 2007 r. Powód otrzymywał wynagrodzenie w stałej wysokości 6.500 zł brutto. Następnie powód zatrudniony był przez pozwaną spółkę.

19 września 2014 r. pozwana złożyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31 grudnia 2014 r.

W oświadczeniu pisemnym o rozwiązaniu umowy o pracę pozwana zaznaczyła, że w okresie wypowiedzenia powodowi zostanie udzielone zwolnienie na poszukiwanie pracy w wymiarze 3 dni oraz należny urlop wypoczynkowy. W pozostałym zakresie pozwana zwolniła powoda z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Powód w okresie wypowiedzenia wykorzystał cały należny mu urlop wypoczynkowy w naturze.

W związku z upływem terminu wypowiedzenia umowy, powodowi wydano świadectwo pracy. W punkcie 4 ppkt 1 świadectwa pracy pracodawca umieścił informację, że powód wykorzystał 26 dni (208 godzin) urlopu wypoczynkowego przysługującego mu za 2014 r.

Pismem z 19 stycznia 2015 r. powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy w ten sposób, aby pozwana w punkcie 4 ppkt 1 świadectwa pracy zamiast treści „wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2014 r. w wymiarze 26 dni (208 godzin), zamieściła „wykorzystał 0 dni (0 godzin)”. Ponadto powód podniósł, że nie wykorzystał również 7 dni urlopu za rok 2013.

W odpowiedzi na to pismo pozwana wskazała, że zgadza się z faktem, że powodowi przysługiwało prawo do 34 dni urlopu (w tym 8 dni urlopu za rok 2013 i 26 dni za rok 2014), jednak został on przez powoda wykorzystany w czasie trwania okresu wypowiedzenia. Pozwana powołała się ponadto na art. 167¹ k.p., zgodnie z którym pracownik w okresie wypowiedzenia umowy obowiązany jest wykorzystać przysługujący mu urlop, jeżeli w tym okresie pracodawca udzieli mu urlopu.

W okresie wypowiedzenia powód został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy.

Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo P. R. o wynagrodzenie z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że po nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego w roku 2005 postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy nie różni się zasadniczo od innych postępowań cywilnych i naczelną jego zasadą procesową jest zasada kontrydiktoryjności. Sąd zatem rozstrzygając niniejszą sprawę opierał się na przedstawionych przez strony dowodach. Podniósł, że strony miały pełną swobodę w zgłaszaniu wniosków dowodowych, zaś strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika.

W dalszej części rozważań Sąd I instancji zaznaczył, że zgodnie z podstawową zasadną przyznawania urlopu wypoczynkowego, wyrażoną w art. 152 k.p. pracownikom przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego, którego pracownik nie może się zrzec. Zgodnie z intencją ustawodawcy oraz ugruntowanym stanowiskiem doktryny i pierwszeństwo ma zawsze wykorzystanie urlopu wypoczynkowego w naturze. Ma to zapewnić pracownikowi regenerację sił, która jest głównym celem urlopu wypoczynkowego. Zastąpienie urlopu wypłatą ekwiwalentu pieniężnego jest dopuszczalne jedynie w przypadkach przewidzianych prawem. W ustawie przypadki takie uregulowane zostały w art. 171 k.p.

Zgodnie z treścią ww artykułu w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Szczegółowe zasady w sprawie udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop zostały ujęte w wydanym przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej rozporządzeniu z 8 stycznia 1997 r.

Zgodnie z definicją ekwiwalent pieniężny należy się pracownikowi za „niewykorzystany” i „przysługujący” urlop wypoczynkowy. Stanowi on zatem świadczenie szczególnego rodzaju, zbliżone do odszkodowania, niebędące jednak „należnością” za świadczoną poprzednio pracą ani wynagrodzeniem za czas urlopu, którego pracownik nie otrzymał, czy też świadczeniem zastępczym wypłaconym w zamian za nieudzielny urlop. Do nabycia prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy istotne jest wystąpienie przyczyny niezrealizowania prawa do urlopu w naturze określonej przez przepisy prawa (takiej jak rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy), nie ma natomiast znaczenia przyczyny niewykorzystania prawa do urlopu przez pracownika, taka jak nieudzielenie urlopu przez pracodawcę, przesunięcie urlopu fakultatywne czy obligatoryjne,

Sąd Rejonowy podniósł, że w niniejszej sprawie strona pozwana wykazała, że powód wykorzystał cały przysługujący mu urlop wypoczynkowy w naturze. W ocenie Sądu stanowisko procesowe powoda, zgodnie z którym powód w okresie wypowiedzenia nie wykorzystał urlopu, ponieważ przełożeni na urlop go nie wysłali jest niezgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym.

W ocenie Sądu I instancji trudno byłoby dopatrzeć się logiki w postępowaniu pozwanej, która z jednej strony zwalnia powoda z obowiązku świadczenia pracy przez 3 miesiące, a jednocześnie nie udziela pracownikowi zaległego urlopu wypoczynkowego w tym okresie, narażając się na obowiązek wypłaty ekwiwalentu. Nie może przesądzać na korzyść powoda to, że do akt postępowania pozwana nie złożyła wyraźnego pisemnego polecenia wykorzystania urlopu czy też brak wniosku powoda z pisemną akceptacją przełożonych. Praktyka udzielania urlopów na rynku jest różna, przy czym bardzo często są w tym zakresie utrwalone zwyczaje u pracodawców.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwana wykazała, że udzieliła powodowi należnego urlopu.

Konsekwentnie za bezzasadne Sąd I instancji uznał roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy, ponieważ informacja o wykorzystaniu przez powoda urlopu wypoczynkowego jest zgodna ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie i przepisem art. 97 § 2 k.p.

O kosztach Sąd orzekła na podstawie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., który stanowi, iż Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Na podstawie wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za

wynik procesu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda, który przegrał sprawę w całości na rzecz pozwanej kwotę 1860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Jako podstawę prawną Sąd wskazał § 11 ust. 1 pkt. 2 i 3 w związku z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sąd wskazał, że pozwana reprezentowana była w sprawie przez radcę prawnego.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości. Strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wiarygodności poszczególnych dowodów wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego polegające na bezpodstawnym przyjęciu, iż zeznania świadka P. M. były spójne, logiczne i nie zawierały sprzeczności, a jednocześnie nieuwzględnienie przez Sąd faktu, że świadek z uwagi na pracę na rzecz pozwanego i bezpośrednio zaangażowanie w sprawę zwolnienia powoda może składać zeznania korzystne dla pozwanego;
2. art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz ustosunkowanie się do niego w sposób wybiórczy polegające na tym, że Sąd nie odniósł się w ogóle do zeznań składanych w toku procesu przez powoda;
3. art. 245 k.p.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez ich naruszenie polegające na tym, że rozwiązanie stosunku pracy z dnia 19 września 2014 r. nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu tego przepisu, a to z uwagi na fakt, iż nie zawiera podpisu zgodnego z zasadą reprezentacji przewidzianej u pozwanego, zatem żadnego z zawartych w nim oświadczeń nie można uznać za skuteczne;
4. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprawidłowe wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Ponadto strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. polegające na udowodnieniu przez pozwanego, że udzielił powodowi urlopu wypoczynkowego;
2. art. 373 § 1 k.s.h. polegające na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy składane przez pozwanego oświadczenie woli obarczone było wadą polegającą na niezgodnej z zasadą reprezentacji przewidzianej u pozwanego, co skutkuje nieważnością tego oświadczenia;
3. art. 373 § 1 k.s.h. w związku z art. 17 ust. 1 k.r.s. poprzez oparcie wyroku na piśmie zatytułowanym „rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem”, które w istocie nie stanowi rozwiązania umowy, bowiem nie zostało ono podpisane zgodnie z reprezentacją pozwanego ujawnioną w KRS, a pozwany w żaden sposób nie wykazał, że mimo to oświadczenie woli w nim zawarte było skuteczne;
4. art. 17 k.p. poprzez jego niezastosowanie.

Wskazując na powyższe strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie roszczenia powoda i zasądzenie na jego rzecz kwoty żądanej pozwem oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wносиła o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancją odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

apelacja strony powodowej zasługuje na uwzględnienie, choć nie wszystkie zarzuty sformułowane w apelacji okazały się trafne.

Na wstępie rozważań podnieść należy, że sąd drugiej instancji jest nie tylko sądem odwoławczy, lecz także merytorycznym i nie może poprzestać jedynie na zbadaniu zarzutów apelacyjnych. Powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego. Postępowanie apelacyjne jest bowiem przedłużeniem postępowania przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji. Z tego względu sąd drugiej instancji jako sąd apelacyjny ma nie tylko prawo, lecz i obowiązek rozważenia na nowo całokształtu okoliczności, istniejących w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej oraz własnej ich swobodnej i samodzielnej oceny (art. 233 § 1 i art. 316 § 1 w związku z art. 391). Każdorazowo efektem tej merytorycznej oceny powinno być, jak podkreślono, dokonanie ustaleń faktycznych i na ich kanwie wydanie wyroku. Sąd Najwyższy wyraźnie też akcentuje, że ustalenia sądu pierwszej instancji nie są dla sądu drugiej instancji wiążące, stąd też obowiązek dokonywania ustaleń istnieje niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124). Dokonanie przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych umożliwia sądowi odwoławczemu ustalenie podstawy prawnej wyroku, a więc dobór właściwego przepisu prawa materialnego, jego wykładnię oraz podjęcie aktu subsumcji.

W podobnym tonie wypowiedział się także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, mającej moc zasady prawnej, podnosząc, że „Sąd drugiej instancji w żadnym razie nie może poprzestać na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych. Jako sąd orzekający merytorycznie ma bowiem obowiązek poczynić własne ustalenia i samodzielnie je ocenić z punktu widzenia prawa materialnego. Wówczas, gdy podziela pogląd sądu niższego rzędu, może co najwyżej ograniczyć się do stwierdzenia, że przyjmuje ustalenia i wnioski tego sądu jako swoje.” /OSNC 1999/7-8/124, Prok. i Pr.-wkl. 1999/5/31, Wokanda 1999/5/1, Biul.SN 1999/3/5, M. Prawn. 1999/5/7, Pr. Pracy 1999/4/31/.

Omawiając zagadnienie granic apelacji, należy mieć także na uwadze tezę postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2003 r., sygn. akt III CKN 392/01, zgodnie z którą, „Obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.) oznacza zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków.” /OSNC 2004/10/161, Biul.SN 2004/2/7, M.Prawn. 2004/7/323/.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie dokonał w większości prawidłowych ustaleń faktycznych bez przekroczenia reguł logiki i zasady swobodnej oceny dowodów, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje jako swoje. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego, iż powodowi został udzielony urlop wypoczynkowy, co stanowiło kluczową kwestię niniejszej sprawy. Sąd I instancji w tym zakresie oparł się jedynie na lakonicznych zeznaniach świadka M. nie dokonując wszechstronnej analizy pozostałego materiału dowodowego. Nie wskazał również dlaczego odmówił wiary zeznaniom powoda. Z tego materiału zgromadzonego w sprawie wynikało natomiast, że w okresie wypowiedzenia pracodawca miał udzielić powodowi urlopu wypoczynkowego w terminie uzgodnionym z pracodawcą. Ten urlop nigdy powodowi nie został udzielony. Nie doszło do takiego uzgodnienia między stronami. Brak jakiegokolwiek pisma pracodawcy w tym zakresie z podaniem konkretnych dat urlopu. Świadek M., co wynika z jego zeznań, podczas wręczania powodowi wypowiedzenia umowy o pracę również nie wskazał mu dat, w których ma on przebywać na urlopie wypoczynkowym, a jedynie zakomunikował, że ma wykorzystać urlop wypoczynkowy. Taki stan rzeczy potwierdził także powód w swoich zeznaniach. Jednoznacznie wynikało z nich, że otrzymał od pracodawcy jedynie komunikat, że jest zwolniony ze świadczenia pracy oraz że będzie mu udzielony urlop wypoczynkowy. Powyższe wskazuje, że w rzeczywistości pozwany nie udzielił powodowi urlopu wypoczynkowego w okresie wypowiedzenia w konkretnych datach, ale tylko zakomunikował, że taki urlop będzie mu udzielony.

Zgodnie z art. 167¹ k.p. w okresie wypowiedzenia umowy o pracę pracownik jest obowiązany wykorzystać przysługujący mu urlop, jeżeli w tym okresie pracodawca udzieli mu urlopu. Jak wynika z orzeczenia Sądu

Najwyższego z 26 kwietnia 2011 r. (II PK 302/10 Lex 1217279) udzielenie urlopu w okresie wypowiedzenia zależne jest jedynie od woli pracodawcy, której pracownik nie może się sprzeciwić. Zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia umowy o pracę może być wynikiem porozumienia zawartego między pracodawcą i pracownikiem. Dochodzi wówczas do zawarcia dodatkowej umowy między stronami umownego stosunku pracy, kształtującej wzajemne prawa i obowiązki stron w okresie wypowiedzenia. Jeżeli z takiej umowy nie wynika obowiązek pracownika wykorzystania urlopu wypoczynkowego w okresie nieświadczenia pracy (zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy), to pracodawca nie może pracownika zobowiązać do wykorzystania urlopu w tym okresie. Aby odróżnić urlop wypoczynkowy udzielony pracownikowi na podstawie art. 167¹ k.p. od innego zwolnienia z obowiązku wykonywania pracy w okresie wypowiedzenia umowy o pracę (z innych przyczyn niż zwolnienie urlopowe), pracodawca powinien wyraźnie udzielić pracownikowi urlopu wypoczynkowego przez określenie jego granic czasowych (od konkretnego dnia do innego dnia), a jeżeli wcześniej zawarł z pracownikiem porozumienie (choćby dorozumiane) co do zwolnienia go z obowiązku wykonywania pracy w okresie wypowiedzenia umowy o pracę, powinien uzyskać zgodę pracownika (która również może być wyrażona w sposób dorozumiany, musi być jednak jednoznaczna i nie budzić wątpliwości) na jego rezygnację z uzgodnionego wcześniej przez strony zwolnienia od obowiązku wykonywania pracy w okresie wypowiedzenia umowy o pracę z innych przyczyn na rzecz udzielenia mu w tym okresie urlopu wypoczynkowego na podstawie art. 167¹ k.p. Zatem udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie wypowiedzenia powinno być zakomunikowane w sposób jasny, nie powinno budzić wątpliwości i powinno zawierać konkretne daty, w jakich ten urlop jest udzielony. W niniejszej sprawie brak dowodu, na to, że powodowi w taki właśnie sposób udzielony został urlop wypoczynkowy.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszym postępowaniu, to pozwany powinien udowodnić, że udzielił powodowi urlopu wypoczynkowego w okresie wypowiedzenia i w jakich datach. Takiego dowodu pozwany nie przedstawił, a jego argumenty sprowadzały się do twierdzenia, iż skoro powoda nie było w pracy to znaczy, że był na urlopie wypoczynkowym. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok SA we Wrocławiu z 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/2011, SIP nr 1108777, Lexis.pl nr 3050739).

Wobec braku dowodu na udzielenie powodowi urlopu wypoczynkowego w okresie wypowiedzenia Sąd Okręgowy przyjął, iż taki urlop powodowi nie został udzielony, to zaś doprowadziło do wydania orzeczenia reformatoryjnego obejmującego oba roszczenia tj. o sprostowanie świadectwa pracy i zasądzenie ekwiwalentu za urlop. Wobec powyższego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i nakazał (...) Spółce Akcyjnej sprostować świadectwo pracy P. R. z 31 grudnia 2014 r. w ten sposób, że zamiast treści „wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2014 r. w wymiarze 26 dni zamieścić treść „wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2014 r. w wymiarze 0 dni”, a także zasądził kwotę 11.755,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 5 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie dotyczącym roszczenia ponad kwotę 11.755,84 zł Sąd oddalił powództwo. Kwota zasądzzonego ekwiwalentu wynikała ze złożonego przez pozwaną spółkę zaświadczenia, które nie było przez powoda kwestionowane. W pozostałej części dotyczącej zasądzenia wyższej kwoty tytułem ekwiwalentu za urlop apelacja okazała się niezasadna i na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

W rezultacie na zmianę zasługiwało także postanowienia o kosztach procesu przed pierwszą instancją poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono na podstawie § 11 ust. 1 pkt. 3 (60 zł) oraz § 11 ust. 1 pkt. 2 w zw. § 6 pkt. 5 (1800 zł) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1, 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty celowego dochodzenia praw przez powoda złożyły się opłata od apelacji (30 zł) oraz opłata za czynności radcy prawnego (1860 zł). Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono na podstawie ustalonej na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 oraz § 9 ust. 1 pkt. 2 w związku z § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

Pozostałe zarzuty sformułowane przez powoda w apelacji okazały się niezasadne. Wypowiedzenie umowy o pracę powoda podpisane przez M. D. D. Kadr okazało się ważne z uwagi na posiadane przez niego pełnomocnictwo do jednoosobowego dokonywania w imieniu pozwanej wszelkich czynności z zakresu prawa pracy w szczególności zawierania, zmiany i rozwiązywania w imieniu i na rzecz spółki umów o pracę ze wszystkimi pracownikami spółki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji orzeczenia.